FRANCKESCHE STIFTUNGEN

Alte Drucke

F. IOAN. DVNS || SCOTI, || ORDINIS MINORVM, || THEOLOGORVM OMNIVM || EMINENTISSIMI, || Atque Academiæ subtilium Antesignani, || Quæstiones Tertij ...

Duns Scotus, Johannes

Venetiis, 1580

DIST. VI.

Nutzungsbedingungen
Die Digitalisate des Francke-Portals sind urheberrechtlich geschützt. Sie dürfen für wissenschaftliche und private Zwecke heruntergeladen und ausgedruckt werden. Vorhandene Herkunftsbezeichnungen dürfen dabei nicht entfernt werden.
Eine kommerzielle oder institutionelle Nutzung oder Veröffentlichung dieser Inhalte ist ohne vorheriges schriftliches Einverständnis des Studienzentrums August Hermann Francke der Franckeschen Stiftungen nicht gestattet, das ggf. auf weitere Institutionen als Rechteinhaber verweist. Für die Veröffentlichung der Digitalisate können gemäß der Gebührenordnung der Franckeschen Stiftungen Entgelte erhoben werden.
Zur Erteilung einer Veröffentlichungsgenehmigung wenden Sie sich bitte an die Leiterin des Studienzentrums, Frau Dr. Britta Klosterberg, Franckeplatz 1, Haus 22-24, 06110 Halle (studienzentrum@francke-halle.de)

Terms of use
All digital documents of the Francke-Portal are protected by copyright. They may be downloaded and printed only for non-commercial educational, research and private purposes. Attached provenance marks may not be removed.
Commercial or institutional use or publication of these digital documents in printed or digital form is not allowed without obtaining prior written permission by the Study Center August Hermann Francke of the Francke Foundations which can refer to other institutions as right holders. If digital documents are published, the Study Center is entitled to charge a fee in accordance with the scale of charges of the Francke Foundations.
For reproduction requests and permissions, please contact the head of the Study Center, Frau Dr. Britta Klosterberg, Franckeplatz 1, Haus 22-24, 06110 Halle (studienzentrum@francke-halle.de)

urn:nbn:de:gbv:ha33-1-150218

Visual Library

A entitatem poſitiuam addit vltra hanc naturam, perſona creata idem eſt huic naturæ, ſed ſi acci piatur complete perſonalitas ſecundum ꝙ importat incõmuni cabilitatem, non omnino idem eſt perſona. & hæc natura ſicut aliqua entitas indifferens ad ali quam affirmationem & negatio nem, non eſt omnino idem illi negationi, ſiue ſibiipſi, cum illa negatione, ita eſt hic. & iõ hęc natura habet ſufficientem diſtin ctionem ab hac natura non dependente, vt iſta natura poſſit dependere. hęc tamen natura non dependens vel perſonara non poſſet dependere in ſenſu compoſitionis. Probatio adducta per identitatem non conclu dit, niſi quòd perſona creata nõ addit entitatem poſitiuã ſuper hanc naturam, quod concedo.

B ¶ Ad ſecundum dico, ꝙ perſona in creaturis non dicit dignitatem niſi materialiter .ſ. ratione intellectualis naturę quam connotat, non autem formaliter ratione incommunicabilitatis quã ſuperaddit. Quomodo autem negatio aliqua dicatur eſſe dignitatis, dictum fuit di-

g.1. ſtin.28. primi lib. de ingenito.

EX PRÆMISSIS AVTEM EMERGIT QVÆSTIO &c.

DIST. VI.

CIRCA iſtam diſtinctionem ſextã in qua magiſter agit de incarnatio ne conſiderata vt in facto eſſe, quæruntur tria. ¶ Primo, vtrum in Chriſto ſit aliud eſſe verbi ab eſſe creato. ¶ Secundo, vtrum Chriſtus ſit C aliqua duo. ¶ Tertio, quæ illarum trium opinio, quas recitat magiſter, ſit tenenda.

QVÆSTIO. I.

Vtrum in Chriſto ſit aliud eſſe verbi ab eſſe creato.

CIRCA primum arguitur ꝙ nõ, qa eſſe conſtituit ens, & ita ſi Chriſtꝰ haberet duo eſſe, Chriſtus eſſet duo entia, aut ſi eſſet vnum ens nõ eſſet niſi vnũ per accidens, ſed hoc eſt inconueniens ſm Bern. ad Eugeniũ Papam. Hęc eſt maxima, inquit, vnitas poſt illã q̃ eſt in trinitate. vnitas per accidens non poteſt eſſe maxima inter vnitates creatas. igitur &c. ¶ Præterea, natura D humana non vnitur verbo vt forma materiæ, ſiue vt actus potentiæ, ſed magis econuerſo, quia verbum eſt actus. ergo nõ vnitur vt dans eſſe, ſed magis vt recipiens eſſe, igitur &c.

¶ Præ terea, infinitum non poteſt recipere eſſe a creatura. ergò non habet aliquod eſſe creatum a natura aſſumpta.

¶ Contra. 7. de trini. c. 4. & 5. Sicut ab eo quod ſapere eſt ſapiẽtia, ita ab eo quod eſt eſſe di cta eſt eſſentia, ſed non poſſunt eſſe plures ſapientiæ quin ſint plures ſapere. igitur &c. ¶ Item Anſel. monolo. c. 6. Sicut ſe habent iſta tria lux, lucens, lucere. ſic eſſe, ens & eſſe. non poſſunt autem eſſe in aliquo plures luces, quin ſint plura lucere, quia multiplicato priori eſſentialiter, neceſſario multiplicatur ſuum poſterius. ergo &c.

RE-

A RESPONDEO* quòd in iſta qõne certum eſt de eſſe eſſentiæ quod tantum differt ab eſſentia in modo concipiendi, quòd ſunt in Chriſto tot talia eſſe, quot eſſentiæ. Certum eſt etiam de eſſe ſubſiſtentiæ, (qđ ſcilicet eſt eſſe actualis exiſtentiæ in ſeipſo non dependentis in ſubſiſtendo ad aliud vt ad ſuppoſitum,) quod non eſt niſi vnicum tale eſſe in Chriſto ſicut nec niſi vnicum ſuppoſitum. De eſſe etiam quod ſignificat compoſitionem intellectus vnientis prędicatum cum ſubiecto, quod eſt ſyncathegorema, de quo dicit philoſophus. 5. Metaph. quòd eſſe ſignificat verum, non eſſe falſum. patet, ꝙ tot ſunt ibi talia eſſe quot poſſunt prædicari de ſubiecto. ¶Sed de eſſe tali actualis exiſtentiæ prout diſtinguitur ab B eſſe eſſentiæ & eſſe ſubſiſtentiæ, eſt dubitatio, vtrum ſit aliquod eſſe tale in Chriſto, aliud ab eſſe increato. ¶ Et dicitur quòd non, quia ſi hæc natura eſſet in ſuppoſito proprio, idem eſſet eſſe naturæ & perſonæ. ergo & nunc, quia hæc perſona ſupplet perſonalitatem propriā quantum ad eſſe perſonæ, ergo quantum ad eſſe naturæ. ¶Sed ad iſtud reſpondeo quòd ſupplet eam terminando dependentiam naturæ ad ſuppoſitū, ſed non ſupplet ponendo iſtam identitatem quæ eſt inter iſta. ſimiliter idem eſt eſſe naturæ & perſonæ quando eſt in ſuppoſito proprio, quia perſona non dicit niſi duplicem negationē vltra eſſe naturæ. ergo quantumcunque perſona tollatur, eſſe naturæ non tolletur.

Bar. Tange multiplex eſſe .ſ. eſſentia, exiſtētia, ſubſiſtentia, propoſitionale, poſſibile, cognitum, volitum.

L. c. 14.

Hēr. quo li. 3. q. 1. quare th. 3. par. q. 17. et quo li. 9. ar. 3

¶ Præterea, ſi pars adueniret de nouo toti habenti eſſe perfectum, totum non haberet aliquod eſſe ab illa parte, ſed tantum haberet nouum reſpectum ad illam partem, & pars eſſet per eſſe totius, ſicut eſſet de manu communicata de nouo ſuppoſito præexiſtenti. Sed natura humana aduenit Chriſto quaſi inſerta ſuppoſito præexiſtenti. ergo non dat ſibi aliquod eſſe, ſed tantum recipit eſſe eius ſuppoſito illo habente tantum nouum reſpectum ad eam. C

Sunt argumēta Hēri.

¶Præterea, accidens non dat aliquod eſſe ſubiecto, quia tūc tot eſſent eſſe in Petro quot accidentia, natura autem humana quaſi accidentaliter aduenit verbo. quia præexiſtenti in ſe actu. ergo &c.

¶ Iſta poſitio aliter declaratur, quia ſicut quantitas comparatur ad qualitatem & ſubſtantiam. & eadem quantitate vtraque eſt quanta, ſubſtantia quidem formaliter, quia recipit, & qualitas quaſi per accidens, quia recipitur in quanto, ita eadem exiſtentia eſt formaliter ſuppoſiti, quaſi dās eſſe ſibi & naturæ vnitę ſuppoſito exiſtenti, quam exiſtentiam participat natura aſſumpta, & ita non oportet ibi ponere plures exiſtentias. D

Gotfr. quo li 8. q. 1.

CONTRA concluſionem huius opin. arguitur multipliciter. ¶ Primo ſic. Generationis terminus eſt eſſe exiſtentiæ, vel aliquid habens tale eſſe. 5. Phyſ. Terminus per ſe generationis habet eſſe acquiſitum per generationem, filius Dei vere generabatur ex matre temporaliter ſecundum Dama. 53. c. & illius generationis terminus eſt aliquid inquantum habens eſſe exi-

Vide. § 0. diſt. 1 huius q. 5. t. c. 7.

Li. 3. c. q.

A exiſtentiæ,non autem increatū,
quia illud eſſe non fuit effectū
per generationem temporalem.
ergo aliud eſſe &c.

8.6.37. ¶Præterea.2.de anima.Viue-
re viuentib. eſt eſſe,ſed in Chri-
ſto fuit alia vita ab increata.alio
quin nō fuiſſet vere mortuus,
quia mors eſt priuatio vere vi-
tæ,vita autem increata priuari
nō potuit, & ita fuit in eo aliud
viuere,& ꝑ cōſequens aliud eſ-
ſe.¶ Præterea,anima creabatur,
creatio terminatur ad naturali-
ter exiſtens, ergo fuit aliqua exi
ſtentia actualis aīæ inquantum
terminauit iſtam actionem,nō
increata,ergo creata

¶Reſpondeo ad primum ſe-
cundum & quartum, ꝙ eſſe in-
creatum vt eſt huius terminat.
¶Contra,vt eſt huius non dicit
niſi reſpectum rōnis,reſpectus
B rōnis non eſt rō termini realis
nec generationis cuiuſcunque.

¶Item illam naturam quam
verbum perſonauit, tota trini-
tas produxit in ratione cāæ effi-
cientis & conſeruauit,cauſalitas
autem cauſæ efficientis & con-
ſeruantis non terminabatur niſi
ad aliqđ exiſtere non increatū,
quia nihil efficit ſe.igitur &c.
¶Præterea.ſi iſta natura dimit-
teretur a verbo , non oporteret
ſibi acquiri nouum eſſe per ge-
nerationem nec per creationē,
& tamen ipſa dimiſſa ex hoc ꝙ
dimiſſa, non eſſet annihilata,
nec eſſet ens in potentia,vt ani-
ma Antichriſti ante creationē.
ergo haberet aliquod eſſe in
actu & non nouum,quia ꝑ nul-
lam mutationem poſitiuā.ergo
idem quod mō habet.ergo &c.
¶Præterea,natura Angeli poſſet
aſſumi a verbo, & illa non po-
teſt manere eadem niſi maneat
ſua exiſtentia eadem ſecundum C
iſtos. ergo nec natura humana
non poſſet manere in eodem in
Chriſto, niſi maneret ſua exiſtē
tia. conſequentia eſt manifeſta,
quia ita intrinſeca eſt exiſtentia
ſua vni ſicut alteri, ergo &c.
¶Præterea, fundamenrum rela-
tionis naturaliter præcedit rela-
tionem,& ſecundum eſſe actua
le præcedit rationem relationis
actualis . vnio iſta fuit relatio
actualis.ergo eius fundamentū
præceſſit naturaliter ſecundum
eſſe actuale.fundamentū aūt il-
lud erat ipſa natura totalis.igi-
tur &c.¶Confirmaẗ, quia prius
naturaliter aīa perficit corpus q̄
tota natura eſſet nata aſſumi,in
illo priori forma fuit actus ma-
teriæ,& ꝑ conſequens,dabat eſ-
ſe ſibi qđ non corrūpebatur per
aſſumptionem. ¶Contra rōnes
iſtius opi. arguo,& contra pri- D
mam ſic. Si verbum tm̄ habeat
reſpectū nouum ad naturā, &
ille erit reſpectus rōnis tm̄,cum
aūt ꝑ reſpectū rōnis non dicaẗ
ſubiectum formaliter eſſe ali-
quid. ergo verbū inquantū hō
non erit formaliter aliquid. Cō
ſequens eſt cōtra illud extra de
hæret.c.cum Chriſtus.ergo &c.
¶Præterea , pars adueniens toti
non dat eſſe toti,ſed recipit, qa
perficitur a forma totius , quia
ſi remaneret diſtincta ſicut
prius.non reciperet eſſe totius,
ſed vel haberet proprium eſſe
vel nullum, ſed natura humana
vnita verbo non informatur a
verbo, ſed manet ſimpliciter di
ſtincta , vel igitur nullum eſſe
habet,vel aliquod eſſe propriū.
¶ Contra aliud argumentū de
accidente arguo ſic. accidens
habet proprium eſſe * actualis a.l.in
exiſtentię. quia poteſt per ſe to.
exiſte-

A exiſtere.*igitur &c.¶Item gene
rationem terminat ſecundum
quid, ſed nullius generationis
terminus caret eſſe actualis exi
ſtentiæ.igitur &c.

a.l. quia habet propriam eſſentiam.

¶Præterea,facta tranſubſtan-
tiatione panis in corpus, quan-
titas eſt ſibi actualiter exiſtens,
& nullum eſſe acquiritur ſibi p
tranſubſtantiationem ſubiecti,
quia per nullam tranſmutatio-
nem poſitiuam,puta generatio
nem vel creationem.ergo prius
in ſubiecto habebat actualem
exiſtentiam, & eandem quam
poſt.igitur &c.

¶Contra tertiam perſuaſio-
nem de quantitate illa ſi vale-
ret cōcluderet ꝙ natura huma
na eſſet formaliter exiſtens for-
ma increata, quia qualitas eſt
formaliter quanta eadem quāti
tate qua ſubſtantia, & tunc na-
B tura illa eſſet formaliter bona
bonitate increata, & ita in infi-
nitum diligibilis, & ſic de veri-
tate,& de alijs.

CONCEDO concluſio-
nes primarum rōnum ꝙ natu-
ra iſta ex quo non eſt tm̄ in in-
tellectu, neque in cā,ſed extra
cām ſuam neceſſario hēt ſuam
propriam exiſtentiam actualē,
ſicut ſuum proprium eſſe qui-
ditatiuum,ſed non hēt propriā
ſubſiſtentiā, quia ſubſiſtentia
vltra exiſtētiam nihil addit niſi
negationem duplicis dependen
tiæ,ſicut dictum eſt de perſona
litate.diſ.1.q.1. iſta aūt exiſten-
tia non eſt independens, ſicut
nec natura cuius eſt, ſed talis
exiſtentia eſt ibi tantum exiſten
tia verbi. ideo hic eſt tantum
vna ſubſiſtentia.

¶Rn̄detur ꝙ prius pōt ſepa-
rari a poſteirori ſine contradi-
ctione eſſe eſt prius & abſolutū.

¶ Contra non quæritur de no- C
uo miraculo alio ab aſſumptio
ne.ſed ſi illo natura non careat
nec proprio eſſe, probatum au-
tem eſt ꝙ non illo.Et ēt probat
aliter,quia tunc illi actui creatu
ræ repugnaret dependere, nihil
enim dependet niſi ſecundum
eſſe ſuum. Similiter natura no-
ſtra minus eſſet pfecta in Chri-
ſto formaliter q̄ in Petro, quia
eſſe ponitur vltima perfectio.

¶ Dico ēt vlterius ꝙ eſt alia
exiſtentia ab increata q̄ ſit pro-
pria exiſtentia huius ſuppoſiti
& ſimpliciter, primum declaro
per oppoſitum. Iō. n. exiſtentia
pedis mei nō eſt exiſtētia mei,
licet ſit in me.quia ego nō ſum
pes neq; ſubſiſtens reſpectu pe
dis,ſicut ſuppoſitū reſpectu na
turæ, ſed econuerſo magis pes
exiſtit p exiſtentiā mei, & ideo
exiſtentia pedis non eſt alia ab
illa quo exiſto,ſed tm̄ eſt aliqua D
exiſtētia partialis in illa qua exi
ſto, ſed oppoſitū eſt hic. verbū
.n.ſubſiſtit in natura humana ſi
cut ſuppoſitū in nā,pp qd pro-
prie dr̄ hō,& iō proprie eſt exi-
ſtēs exiſtētia hui9 naturę.Secū-
do dico ēt ꝙ ſimpl'r exiſtit iſta
exiſtētia, licet.n.ſor.formal'r exi
ſtat exiſtentia albi, qa formal'r
eſt albus, nō tn̄ ſimpl'r, ſed ſm
quid exiſtit illa exiſtentia, quia
illa exiſtētia eſt ſm quid,& ma
xime reſpectu exiſtentię ſortis
quæ eſt in ſe exiſtentia ſimpl'r,
ſed in propoſito exiſtentia natu
ræ humanę eſt in ſe exiſtentia
ſimpliciter prout ens diuiditur
in ens ſimpliciter & in ens ſecū
dum quid.& ens ſimpliciter eſt
ſubſtātia.ens ſm quid eſt acci-
dens.exiſtentia aūt naturæ hu-
manę eſt exiſtentia ſubſtātię.igi
tur cū verbū diuinū ſimpl'r ſit

 homo,

A homo,ſimpliciter exiſtit illa exi
ſtentia. ¶ Et ſi dicas quod verũ
eſt ꝙ eius exiſtentia in ſe ſit exi
ſtentia ſimpliciter, non tamẽ in
verbo. Contra. qualis eſt exiſten
tia in ſe, tale exiſtere dat cuicun
que exiſtenti per ipſam, verbum
exiſtit exiſtentia iſta. ſ. per natu-
ram humanam. igitur &c. ¶ Et
a l. indu- iſtud vltimum forte erat ratio *
ſtiua. motiua aliorum de illa opin. qa
iſta exiſtentia naturæ humanæ
non erat prima exiſtentia huius
ſuppoſiti. ſed aduenieus ei iam
habenti eſſe perfectum. ideo vi-
debatur eſſe exiſtentia ſuppoſi-
ti ſecundum quid vt ſic, licet in
Chriſto deberet concedi eẽ plu
res exiſtentias, non tñ plures exi
ſtentias Chriſti, qa tm̃ vna vt pri
ma eẽt eius ſimpliciter, aliȩ aũt
eſſent eius ſecũdum quid. ¶ Sed
B iſtud non concludit, qa non oĩs
exiſtentia alicuius nõ prima eſt
eius ſecundũ quid. ſi illud non
eſt natũ dare exiſtentiã ſecundũ
quid, qualis eſt oĩs natura ſub-
ſtantialis qualitercunq; ſe ha-
beat ad illud cui dat eſſe. ¶ Qđ
ſi oĩno fiat altercatio pro eodẽ
accipi eſſe non primũ ſuppoſiti
& non ſimpliciter. nunc non eſt
contẽtio niſi in verbo. neq; opi.
quæ vñr oppoſitȩ contradicunt.
Sed qñ res conſtat, non eſt vis fa
cienda in noĩe ſecundũ Auguſ.
Idem. 5. tri. c. 7. primo retrac. ¶ Hȩc opi. 2. quan
tum ad illud qđ tenet de dupli-
Lib. 3. c. 14. ci exiſtentia actuali confirmatˊ
per Dama. c. 60. vbi vult ꝙ quia
in Chriſto ſunt duȩ voluntates
& duo velle, ſed eſſe immedia-
tius ſe habet ad eſſentiam q̃ vel
le ad voluntatem. ergo magis
neceſſe eſt ipſa plurificari ſecũ-
dum pluralitatem perſonarum.
Bar. Hac regula ha AD * ARGVMENTA
Ad primũ dico ꝙ & ſi in Chri-
ſtò ſint duȩ voluntates, non ta- C
men duo volentes, quia concre- *beiu*
tum non numeratˊ abſque nu-
meratione ſuppoſiti, ſicut patet
de hñte duas ſcientias, qui non
dr̃ duo ſcientes. ita in propoſito *q. 3.*
ſi ſint plura eſſe, quorum vtrun *diſt. q.*
que erit eſſe ſimpliciter ſuppo- *ſolu. pri*
ſiti, non ſequitur ſuppoſitũ eſſe *cipale.*
duo entia. ¶ Et ẽt in forma ar-
guendi cum dr̃ eſſe conſtituit
ens. ergo plura eſſe, plura entia.
eſt fallacia conſequentis a de-
ſtructione antecedentis. diuiſio
enim antecedentis & conſequẽ
tis includit aliquam negationẽ
circa vtrunque. ¶ Et ad cõfirma
tionem rõnis cum dr̃, ꝙ tũc eſ-
ſet Chriſtus ens ꝑ accidens, di-
co ꝙ ſi accipiatˊ ibi proprie per
accidens vt aggregat duo gene
ra vel res duorum generum, nõ
eſt ibi ens per accidens, quia na D
tura dinina in nullo gñe eſt, na-
tura ẽt humana nulli accidit,
quia vere eſt. ſi tñ dicatur vnum
per accidens proprie quodcun-
que includens duo, quorũ vnũ
aduenit alteri hñti eſſe comple-
tum, & non eſt forma per ſe in-
formans illud conſtituens ter-
tiũ, poſſet concedi, licet in pro- *a. l.*
poſito nõ bñ ſonet. ¶ Ad aliud* *cum*
Ber. dico ꝙ vnitas poteſt dici *tra*
maxima vel ex priuatione diſtin *lectum*
ctionis vel ex perfectione illorũ *lenti*
vnitorum in ipſa vnitate. *guitur.*
¶ Primo modo non eſt hic maxi *quod*
ma vnitas, quia maxima eſt hic *vnitas*
diſtinctio naturarũ. ¶ Secundo *maxim*
modo poteſt concedi maxima *ſecundum*
vnitas poſt vnitatem trinitatis, *Bernard.*
quia ipſa vnita ſunt perfectiſſi-
ma, quia vnum ed infinitum &
alterum eſt ſubſtantia perfecta
in ſe. & ex vnione eius ad reli-
quum eſt perfectiſſimum ꝑ cõ-
municationem idiomatũ, quia
eſt

A eſt Deus.¶Ad a'iud concedo ꝙ natura humana eſt poſſibilis ſicut effectus eſt poſſibilis reſpectu cauſæ,ſed non ſicut perfectibile ab ipſo verbo,quia verbum nullius poteſt eſſe forma & ecõuerſo,etiam natura non eſt forma verbi,ideo non dat eſſe per informationem,ſed per vnionẽ. ſicut enim ex iſta vnione verbũ hac natura eſt homo,ita hac natura eſt exiſtens exiſtentia huius naturæ.

¶Ad aliud patet per idem,qa infinitum nullam perfectionem recipit quæ informet ipſum,tamen ſicut iſta natura vnitur ſibi ſine receptione paſſiua alicuius perfectionis in verbo, ita verbũ ex tali vnione eſt exiſtens exiſtẽtia huius naturæ.

¶Ad argumenta pro opi. pa-
B tet de parte & accidente & quãtitate,quia improbata ſunt arguendo contra eam. nec enim ipſa natura eſt pars alicuius totius,nec in ſe accidẽs,nec formaliter exiſtens exiſtentia increata.

QVAESTIO. II.

Vtrum Chriſtus ſit aliqua dicu.

SECVMDO quæro. Vtrũ Chriſtus ſit aliqua duo? Qđ ſic. quia Chriſtus ſecundum ꝙ homo eſt aliquid, ſecundum illud extra de hæreticis.c.Cum Chriſtus.& ſecũdum ꝙ Deus eſt aliquid, ergo Chriſtus ſecundum ꝙ homo vel eſt idem aliquid, quod eſt Deus. vel eſt aliquid aliud.ſimiliter ſecundum quod Chriſtus eſt Deus, vel eſt idem aliquid quod homo. vel eſt aliquid aliud. ſed Chriſtus ſecun-
dum ꝙ Deus, non eſt idem ali- C
quid quod homo,quia tunc humanitate eſſet Deus. ergo Chriſtus ſecundum ꝙ homo,& ſecũdum ꝙ Deus eſt aliud, & aliud.
ergo duo.Præterea.Dama.53.c. Lib.3.ca.
Non totum autem Deus. non 7.
ſolũ enim eſt Deus, ergo Chriſtus,ſi non eſt tantum Deus. ergo eſt Deus & aliquid aliud, q̃ Deus, & ita duo. conſequentia patet ex ſimili,quia ſi homo currit,& non tantum homo currit. ergo aliud ab homine currit.ergo ſimiliter a parte prædicati.

¶ Præterea. ſecundum philo.5. meta.c.de vno,dña ſpecie infert differentiam numero,ſicut differentia gñe infert differentiam
ſpẽ,ſed hic eſt differentia quaſi t c. 12.
ſpecifica naturarum. ergo numeralis,& ita duo.

¶Præterea, ſicut maſculinum D
pertinet ad ſuppoſitum,ita neutrum ad naturam, & econuerſo ſecundum Dama. 53. cap. ergo cum ibi ſint duæ naturæ poteſt
dici duo neutraliter, ſicut pro- Lib. 3.c.
pter vnitatem ſuppoſiti dicitur 7.
vnus maſculine.

¶Cõfirmatur ratio, quia tres perſonæ diuinæ ſicut dicuntur tres maſculine pp trinitatem ſuppoſitorum,ita dicuntur vnũ neutraliter propter vnitatẽ naturæ. ergo per oppoſitum hic.

¶Contra. Chriſtus non eſt niſi Deus & homo, & hæ non ſunt duo, quia Deus eſt homo. & omnis prædicatio eſt reſpectu alicuius vnitatis, ſiue per ſe ſit, ſiue per accidens, non ratione dualitatis. ergo Chriſtus nõ eſt aliqua duo.

Præterea, Athana.in ſymbolo. Non duo tamen, ſed vnus eſt Chriſtus.¶Item,Hilar.9. de trinita.vide illud, & alias auctori-

A tates bonas pro,& contra,quære diſt.7 in 2.opi.

Vide Th. 3. par. q. 17. ar. 1.

AD QVAESTIONEM dico ꝙ coclusio eſt manifeſta, ꝙ non eſt duo maſculine, quia non duæ perſonæ,quia tunc nō eſſet vnio in perſona, nec duo neutraliter, quia non eſt natura humana. licet habeat in ſe duo neutraliter.i.duas naturas.ergo nullo modo eſt duo.

AD PRIMVM argumentum in oppoſitum dico, ꝙ & ſi inquantum Deus ſit aliquid, & inquantū homo ſit aliquid,non tñ ſequitur ꝙ inquantū homo ſit idē aliquid qd̄ eſt Deus, nec aliud aliquid, quia proprie accipiendo inquantum,vt.ſ.notat illud quod ſequitur eſſe rōnem inhærentiæ prædicati, eſt fallacia conſequentis, arguendo ab inhærentia prædicati ſuperio-

B ris,ad inhærentiam prædicati inferioris,cum inquantum, vnde non oportet illud quod eſt ratio inhęrentiæ ſuperioris eſſe rationem inhærentiæ inferioris. Nunc autem eſſe idem aliquid quod eſt homo, eſt inferius ad eſſe aliquid dictum de verbo,& ſimiliter eſſe idem aliquid qd̄ eſt Deus eſt inferius ad eſſe aliquid dictum de homine, & iō licet inquantum homo ſit aliquid,non tamen ſequitur. ergo inquantum homo eſt idem aliquid, quod eſt Deus. Similiter ex alia parte, licet inquantum Deus ſit aliquid,non tamen inquantum Deus eſt idem aliquid,qnod eſt homo. ¶ Et ſi arguas.ergo eſt aliud aliquid, q̄a idem & diuerſum ſunt p̄ ſe drię entis diuidentes oē ens. 10.meta. ¶ Reſpondeo,non ſequit̄, q̄a neutrum oppoſitorum oportet in eſſe cum* inquantum, neque

9.c.12.& inde.

Barto. Tāgo quō

enim deitas eſt rō alicui eſſendi C idem homini,quia tunc in patre eſſet rō eſſendi idē homini. Neque eſt rō eſſendi aliud ab homine, quia tunc repugnaret ei iſtud qd̄ eſt eſſe hominem, qd̄ eſt falſum,quia Deus eſt homo. ſimiliter humanitas non eſt rō eſſendi idem Deo, quia tunc in quolibet hoīe eſſet rō eſſendi idem Deo, & tūc omnis homo eſſet Deus. Nec eſt rō eſſendi aliud a Deo,quia tunc repugnaret cuilibet homini eſſe idem Deo. Si tñ ly, inquantū, non acciperetur ſtricte, prout dicit inhærentiam p̄dicati,ſed tm̄ ſpecificando, prout dicit rōnem illam ſecundum quā ſubiectum accipitur in ſe,poſſet concedi, ꝙ inquantum homo eſt idē aliquid quod eſt Deus.ſed tunc non ſequit̄ ꝙ humanitate eſſet Deus, quia hoc* non pertinet ad illum D intellectum de ly, inquantū reduplicatiuum. ¶ Ad aliud dico ꝙ licet cōiter non ſit tradita logica de excluſione addita prædicato,forte quia importat negationem ex parte prædicati, q̄ non determinat in comparatione ad præcedens.& ſincathegorematum eſt determinare vnū extremum in comparatione ad aliud extremum. tamē quia rei eſt ſermo ſubiectus,& non econuerſo. poteſt dici quod dictio excluſiua alio modo excludit addita ſubiecto, alio modo addita prædicato,quia addita ſubiecto præciſe excludit reſpectu prædicati omne illud de quo vere non dicitur ſubiectum neque per ſe neque per accidens. puta ſolum album currit, fortē currere,vel muſicū currere non excludit,ſed nigrum currere, licet ſortes,vel muſicus non dicatur

ly, inqua tum cap tur qu druplic ter. ſ. p ciſiue, pe m. ſiue ſpecifi tiue, & duplica tiue.

a. l. q hoc per net ... iſtum in tellect &c.

Hil. ... tri.

A tur de albo, niſi per accidens. ſed ex parte prædicati excludit reſpectu ſubiecti quicquid non formaliter vel eſſentialiter dicitur de prædicato nec econuerſo. & maxime eiuſdem generis, puta hoc eſt ſolummodo albū poteſt excludi, ꝙ huic ſubiecto nulla qualitas inhæreat niſi albedo, & hoc modo accipitur in diuinis, cum negatur iſta. Chriſtus eſt ſolus hō, vel ſolus Deus, hæc enim falſa eſt, non quia aliquid dicatᷣ de Chriſto de quo non dicatur Deus, ſed quia non oē dictum de Chriſto eſt formaliter vel eſſentialiter Deus, qa homo dr̄ de Chriſto, & tamē non eſt formaliter Deus vel dictum de Deo. conceditur ergo iſta cōiter. Chriſtus non eſt tm̄ homo, nec tantum Deus, ſed nō ſequitur ex hoc. ergo eſt aliud

B q̄ homo. vel aliud quam Deus; ſed eſt fallacia conſequentis arguendo a propoſitione habente plures cauſas veritatis ad vnā illarum, In propoſito enim verificatur antecedens pro iſto intellectu. Chriſtus non eſt ſolum modo illud quod eſt formaliter, vel eſſentialiter Deus, vel nō habens ſolam deitatem, quaſi illa excluſio ponatur circa abſtractum intellectum in concreto, quod exponitur per habens ta-

Lib.3.c.11. lem formam ſecundum Dama. c.57. Deus enim eſt habens naturam diuinam, & homo humanam, & ita poteſt negari iſta propoſitio. Chriſtus eſt tantum homo. vel ꝙ excluſio excludat a prædicato formaliter accepto, vel ꝙ excludat a forma importata per prædicatum. non aūt a ſuppoſito habente formam, &

a.l. Quæ importa. ratio iſtius acceptionis excluſionis in prædicato, non in ſubiecto poſſet aſſignari, quia licet

C ſubiectum ſupponat pro ſuppoſito, prædicatum tamen prædicat formam importatam per ipſum & non ſuppoſitum. *tur p ſub iectum & nō pro ſup poſito.*

¶ Ad dictum Dama. cum dicit. Non totum eſt Deus, poteſt exponi ſincathegorematice ſic, ideſt, nō vtraq; natura eſt Deus, vel non totum formaliter. i. non vtroque quod eſt in eo, eſt formaliter Deus. ¶ Ad aliud de .5. meta. concedo quòd in Chriſto ſunt duæ naturæ numero, ſed non ſequitᷣ, ꝙ Chriſtus ſit duo numero, quia Chriſtus non eſt altera illarum duarum naturarum. ¶ Ad vltimum patet p idē, quia duæ eſſentiæ dn̄r duo neutraliter, ſed non pp hoc Chriſtus eſt duo neutraliter, quia non eſt illæ duæ naturæ. vnde ad concludendum hoc prædicatum eſſe duo de Chriſto, ſi naturæ ſumā

D tur pro medio, vel maior erit falſa, & hoc ſi naturæ ſignificentur in concreto, vel minor ſi in abſtracto, vel ſi in maiori ſumātur in abſtracto, & in minori in concreto erunt quatuor termini, & ſic nihil ſequitur. *In aliquibus originalibus ponuntur tria extra in forma in litera horū 3. quæ tangit.*

¶ Per hoc patet ad ſimile de perſonis. tres enim perſonę ſunt vnum, quia illud vnum quod eſt natura prædicatur de eis ſimul, & de qualibet earum, ſi autem haberent aliquid vnum, quod non prædicaretur de eis, puta ſi tres homines haberent vnam animam intellectiuam ſecundum fictionem Auerrois, non dicerentur aliquid vnum, ſed habentes vnum. Ita in propoſito. Chriſtus non dicitᷣ duo, licet habeat in ſe duo, vel duas naturas, humanam ſcilicet & diuinam, ſicut nec compoſitum per ſe dicitur duo, licet

habeat

A habeat in ſe duo .ſ. materiam & formam.

QVÆSTIO. III.

Quæritur, quæ illarum trium opinionum, quas recitat magiſter, ſit tenenda.

VLTIMO quæritur ſine argumentis, quæ illarũ triũ opin. quas recitat magiſter ſit tenenda. ¶Reſpondeo, ꝙ prima non tenetur communiter, quia aſſumens non eſt illud quod aſſumitur. verbum autem eſt ille homo. Vtrum autem ille homo poſſit ſtare pro aliquo ſingulari naturæ humanæ præciſe, & non pro ſuppoſito verbi, ſicut albũ poteſt ſtare pro hoc albo, quod eſt ſingulare albi in concreto,

Quare alios & antiquos modernos iuxta textũ hic & in q.

B quomodo hæc eſt vera album eſt coloratum, & non pro ſubiecto vel ſuppoſito ſubſiſtente, tãgetur diſtin. 11. q. 3. vtrum Chriſtus incepit eſſe. ¶Tertia opin. tempore magiſtri non fuit hæretica, ſed poſtea tempore Alexandri eſt condemnata, ſicut patet extra de hæreticis. cap. cum Chriſtus, & auctoritates quæ adducuntur pro ea quæ videntur ſonare Chriſtũ aſſumpſiſſe naturam humanam, vt habitũ, exponendæ ſunt propter quandam ſimilitudinem huius naturæ ad habitum. ſicut enim habens habitum non mutatur, ſed magis mutatur habitus, & ille ſub habitu occultatur, ita perſona diuina non mutabatur in iſta vnione, ſed natura humana, quæ quaſi occultauit perſonam verbi. ¶Secunda ergo opinio eſt tenenda, quod perſona verbi

Quære Th. quoli. 1. ar. 2.

ſubſiſtit in duabus naturis. in C vna in qua habet primum eſſe. in alia quaſi aduentitia, qua habet ſecundum eſſe, & ita habet duo eſſe, ſicut aliquo modo ſi ſortes diceret ſubſiſtere in humanitate & albedine. Sed illa opin. in hoc quod dicit perſonã Chriſti eſſe compoſitam non tenetur communiter, proprie loquendo de compoſitione, ſcilicet ex actu & potentia, ſicut ex materia & forma, vel ex duob. potentialibus, qualia ſunt iſta quæ apud philoſophum dicuntur elementa, & integrantia naturam totalem.

¶ Auctoritates ergo Damaſ. quæ ſonant illam perſonam eſſe compoſitam, debent exponi ꝙ ita vere eſt ibi iſta natura tã diuina quàm humana, ac ſi cõponerent perſonam, ſed non cõponunt, nec aliquod tertium fit ex eis, ſed diſtincte & inconfuſe D manent, & hoc idem dicit ipſemet Dama. capit. 49. ſi ſecundũ hæreticos vnius naturæ compoſitæ Chriſtus extitit ex ſimplici natura verſus eſt in compoſitã, & neque Deus vocatur, neque homo, quemadmodum ex anima & corpore hominem eſſe aimus, vel ex quatuor elementis corpus, & neutrum componentium eſt, debet ergo exponi, & dici perſonam compoſitam propter vnionem duarum naturarũ in quibus ſubſiſtit, ſed verius negari poteſt compoſitio, ꝗa vna non ꝑficit aliam, nec ex eis eſt aliqua natura tertia.

Qu… textu… præſu… c. ili… hoc…

SE-